

Corina Ozon

Cineva în orașul ăsta te iubește

---

roman

Prefață de Dan Burcea

3
TREI

Prefață

Cineva în orașul ăsta te iubește confirmă ușurința cu care Corina Ozon reușește să treacă de la un gen literar la altul și să abordeze, după un volum nuvelistic publicat anul trecut, domeniul romanului polițist, cum este cazul cărții de față. Exercițiul este mai greu decât l-am putea bănuși, dat fiind că acest gen literar trebuie să răspundă unor reguli fixe bine-cunoscute și consacrate de teoria literară. Enumerăm câteva dintre ele, cum ar fi construcția inversă care pornește de la descrierea crimei și a victimei, urmând apoi firul dinamic al intrigii între criminal și anchetator până la dezvăluirea faptelor și arestarea vinovaților. Ciclul dintre intrigă și deznodământ este dinamic, termenul consacrat fiind cel al romanului de suspans.

Această scurtă introducere ne conduce către o privire capabilă de a măsura potențialul creator al Corinei Ozon ilustrat în realizarea noului său roman. Autoarea depășește șabloanele clasice ale genului citate mai sus, oferind un suflu narativ mult mai bogat, inspirat din seriile polițiste actuale de televiziune, în care intervin profilerii, inteligența artificială și în care complotul capătă

proporții de trafic internațional și coboară în zonele întunecate ale sectelor, ale traficului de copii, ale mirajului vieții veșnice și ale puterii banului. Nedezmintită este și apetența scriitoarei pentru poveștile de dragoste, cum ar fi cea care se naște între David și Gloria pe fundalul unei anchete palpitate despre care este cazul să vorbim aici mai pe larg, fixând înainte de toate axul central al acțiunii, identificat simbolic prin ceea ce Gloria numește frontiera care separă lumea ei interioară de „lumea reală”. Această a doua lume a realității crude constituie scena pe care această femeie dotată cu un simț intuitiv cu totul special, pe care ea-l numește sugestiv prin „extensie”, reușește să colaboreze cu David și cu Biroul de Cazuri Speciale, pentru care el lucrează, identificat prin acronimul BCS. La capătul opus al intrigii se află un misterios Maestro și întreaga rețea pe care a reușit să o pună pe picioare, folosindu-se de persoane slabe, prinse într-o capcană criminală. Printre ei se află Fomo, mâna executantă a ordinelor acestuia și Sandi, secretara și amanta șefului. Mai târziu, își vor face apariția Leo și oamenii lui, specialiști în informatică și inteligență artificială, domeniu pe care aceștia intenționează să le folosească altfel decât în scopurile criminale ale lui Maestro și ale complicilor lui. Contrastul dintre cele două lumi, a binelui și a răului, definește axa maniheistă a intrigii, a urgenței de a-i proteja în special pe copiii răpiți sau destinați unui comerț internațional murdar.

Gloria, personajul central al romanului, este o femeie în plină maturitate, cu o experiență de viață care a făcut-o să-și întărească forțele destinate în primul rând fetei ei Luana pe care a crescut-o singură. Acest parcurs dificil de viață, precum și meseria de jurnalistă pe care

a exersat-o în tinerețe i-a dezvoltat acel al șaselea simț care o ajută să aibă străfulgerări despre fapte care s-au întâmplat sau se vor întâmpla în scurt timp. Aceasta nu o împiedică să rămână o ființă plină de sensibilitate, dimpotrivă, am putea spune că trăsătura ei de caracter face din ea o persoană plină de umanism, îndrăgostită de viață și căutând frumusețea lumii din jurul ei. Printre persoanele pe care le frecventează cu ocazia anchetelor se află și David, un bărbat reținut, prevăzător și protector de care Gloria se va apropia pe măsura colaborării lor. Povestea lor de dragoste abia mărturisită constituie, am putea spune, un roman aparte în roman, o parte colorată în peisajul dur, necruțător al realului conturat de lumea obsesivă și deviantă din afară.

Dincolo de arta conturării personajelor, trebuie să mai remarcăm și modul foarte reușit prin care Corina Ozon își construiește limbajul literar ca mijloc estetic pus în slujba unei narațiuni menite în primul rând să impresioneze la modul cel mai intens cititorul și să scoată în evidență partea de lumină sau întuneric a personajelor cărții sale.

Puse cap la cap, acestea fac din *Cineva în orașul ăsta te iubește* (veți afla și de unde vine titlul cărții) un roman reușit, un exercițiu care sperăm că o va încuraja pe Corina Ozon să mai scrie și altele ca acesta în curând.

Dan Burcea, critic literar

Liniștea acelei dimineți a fost brusc spartă de vocile ce veneau dinspre camera fiicei sale; a tresărit puternic și a sperat să nu fie ceva ce ar fi dat peste cap ziua de sâmbătă, care începuse perfect, cu ritualul matinal al cafelei. În clipele în care Gloria privea pe fereastră la spectacolul copacilor încărcăți de culoarea toamnei, nu se aștepta să simtă vibrațiile atât de puternic, ca un fulger care a străpuns-o din creștet până în tălpi. Și-a cuprins capul în mâini și a închis ochii, încercând să-și alunge gândurile. „Șase tineri și-au pierdut viața în această dimineață, în urma coliziunii violente dintre un autocar și un camion, ceilalți pasageri și șoferul se află în stare critică la spital...“, se auzea vocea lipsită de empatie a prezentatorului. Șase tineri erau copiii cuiva și însemnau șase familii în lacrimi, zeci de rude, sute de prieteni și câteva mii de cunoscuți de pe rețelele sociale. „Accidentul a avut loc pe banda estică a autostrăzii principale, când tinerii se întorceau acasă cu autocarul de la festivalul de muzică și povești de pe malul mării, unul dintre cele mai importante evenimente holografice ale...“, relata în continuare crainicul. Computerul, lăsat deschis de Luana, care se afla

la baie, căutase singur știri și se oprise la cea despre copiii morți în accidentul rutier.

Aștepta un weekend aproape perfect, cu scris, un vernisaj și gătit ceva bun pentru Luana. Tot ce își dorise era să scrie, să-și aștearnă gândurile, voia să le păstreze, părea că se estompau și nu voia să le uite. Știa că nu se poate ascunde de lumea reală pentru totdeauna — viața îi adusesese deja aminte de asta în trecut și era doar o chestiune de timp până când va fi nevoită să se confrunte din nou cu ea. Iar acel timp părea că venise. Simțea cum capul avea să-i explodeze de la vibrațiile tot mai intense pe care le putea percepe acum ca pe zumzetul unui roi de albine. În orașul adormit, mintea Gloriei era trează, asaltată de imagini și sunete pe care doar ea le putea vedea și auzi. Blestemul aceluși simț, care făcuse din ea un investigator căutat, dar și o prizonieră a lui. *Extensia* — cum îi plăcea să o numească — nu a avertizat-o în niciun fel în acea dimineață de sâmbătă că va începe o cursă împotriva morții. Poate simțise pentru câteva secunde, în timp ce sorbea din cafea, o îngrijorare. Dar senzația fusese atât de vagă, încât părea mai mult că vine dintr-o amintire. Apoi s-a făcut brusc liniște.

Luana a apărut în ușa bucătăriei îmbrăcată și machiată, iar Gloria s-a dezmeticit și a privit-o cu drag. Fata ei era cea mai mare realizare din viață, îi creștea inima doar când îi simțea respirația în preajmă.

S-a auzit un mieunat, iar motanul Enzo și-a făcut apariția între ele, somnoros și ciufulit, ivit dintr-unul din cotloanele în care îi plăcea să doarmă. Luana l-a luat în brațe și l-a pupat pe creștet, iar Gloria i-a pus carne dintr-un plic în bolul din colțul lui de bucătărie. Enzo s-a cerut ferm jos din brațe și a fugit cu codița tremurând

de emoție către mâncare. Gloria îl privea cu duioșie, pentru că acest animal îi schimbase mult perspectiva asupra lumii.

— Hai că plec, am două seminare azi, apoi mă văd cu Victor. Mai ieși și tu, nu sta în casă ca o cucuvea! Să scoți cheia din ușă, că vin târziu!

— Distracție plăcută! a zis Gloria, evitând să adauge și „Aveți grijă!“, Luana se supăra, spunea că atrage negativul cu asta.

S-au sărutat pe obraji, iar fata a ieșit pe ușă lăsând în urma ei o adiere de aer proaspăt de tinerețe amestecat cu parfum.

În timp ce se îndrepta spre camera ei, a auzit din nou voci venind dinspre dormitorul Luanei. Computerul nu fusese oprit, făcuse doar o scurtă pauză și repornise singur. Gloria a intrat și a rămas cu ochii lipiți de ecran. Javier, cântărețul celebru din tinerețile generației milenialilor, venise cu un buchet de flori la locul tragicului accident. Chipul său îndurerat se afla în prim-plan, atât de aproape, încât Gloria îi vedea ridurile de sub ochi udate de lacrimi, ca niște șanțuri de pe fundul unei ape. Vibrațiile i-au traversat din nou corpul ca un curent electric și în mintea ei s-a derulat filmul, altul decât cel de la știri: una dintre victime era iubita lui, despre care nu se știa nimic public.

Cântărețul avea o nevastă, o familie, un stil de viață puritan, o imagine de apărat. Apoi Gloria a fost șocată — pentru a câta oară? —, dându-și seama că citise despre acel cântăreț într-un articol de pe internet, chiar cu puțin timp înainte de producerea accidentului. Nu era prima dată, dar nu mai voia așa ceva. A închis computerul repede, iar filmul din mintea ei s-a întrerupt. L-a văzut pe

Enzo cum își spală blana și a respirat adânc. Vibrațiile s-au îndepărtat. Era timpul să se pregătească pentru vernisaj, dar i-a sunat mobilul. Știa că va suna.

— Bună, ești acasă? a întrebat-o David.

— Da, știu, am văzut, a răspuns ea cu voce stinsă.

Vizita la expoziție va fi anulată. Va trebui să meargă la birou. Nu avea importanță dacă era weekend sau sărbătoare. Pe David îl știa de mult, de când ea lucra în mass-media, între ei era o relație de prietenie, nu doar de colaborare profesională. Își vorbeau puțin despre viețile lor, nu ieșiseră niciodată în oraș la o cafea, dar discutau des, mai ales pe WhatsApp, iar el o vizitase acasă, în fugă. Își pierduse soția în urma unui cancer, nu avea copii, Gloria nu știa dacă era într-o relație sau era singur. Își făceau urări de sărbători și de aniversări și mai discutau despre câte o carte citită. Dar erau legați de fire nevăzute, știau amândoi, însă nu doreau să discute despre acest lucru, amestecul cu sentimentele ar fi stricat relația lor confortabilă.

S-a îmbrăcat încet, s-a pieptănat și și-a dat cu puțin ruj. Nu făcea mai mult de jumătate de oră până la sediul Biroului pentru Cazuri Speciale, BCS, cum era cunoscut de cei care trebuiau să știe. Doar denumirea era clasică și funcționarească, în realitate era un departament din cadrul unei agenții despre care nu se știa nimic oficial și care funcționa într-o casă ca multe altele din oraș.

***

David o aștepta în curtea din spatele clădirii, o vilă în stil baroc, modernizată, situată pe o stradă mică, foarte puțin circulată. Pe gardul de metal era trecut numele unei firme de consultanță în alegerea ochelarilor VR, cum

erau multe în Marele Oraș. Gloria a trecut un card prin fața unui aparat de acces, apoi a lipit degetul mare pentru recunoaștere, iar poarta s-a deschis. În mod aleatoriu, cerea și recunoașterea irisului, ceea ce-i crea nervozitate. David fuma în curte, iar Gloria s-a oprit la câțiva pași de el și și-a aprins și ea o țigară, fără să scoată un cuvânt. Fumau fără să se privească, David ținând gâtul întins și capul ușor dat pe spate, captivat de ceva ce se afla în copacul secular din curtea vecină, o firmă care comercializa diamante, unde nu erau decât camere de supraveghere și periodic venea o mașină care nu rămânea mai mult de o oră, însă bănuiau că era doar o vecinătate de siguranță. Gloria se uita la el cu coada ochiului și aștepta răbdătoare. Începuse să se însereze, dar aerul răcoros era plăcut. Rotocoalele de fum pe care le scoteau păreau să se întâlnească. După câteva minute de tăcere, el i-a spus:

— Situația s-a complicat, se pare că accidentul nu a fost întâmplător.

— Mda, am simțit ceva legat de asta, încă nu sunt sigură, a răspuns Gloria în timp ce stingea țigara într-o cutie de metal umplută pe sfert cu apă, pe post de scrumieră, așezată pe un butuc ce servea și ca masă, la nevoie.

Ea știa că, deși pentru public era un caz rezolvat, catalogat ca accident, pentru ei devenea un ghem care urma să se desfășoare până dădeau de capătul lui. Gloria lucrase cu BCS la multe cazuri declarate oficial închise, tocmai pentru ca ei să poată merge mai departe în liniște și să descâlcească ițele. David a privit-o atent; avea încredere în ea, dar știa că nu putea să grăbească lucrurile. Era vorba de ceva ce nu depindea de niciunul dintre ei.

***

Prima oară se văzuseră când ea se afla pe teren ca să scrie despre o crimă. O femeie tânără fusese găsită moartă într-un râu, medicii legiști au constatat că fusese torturată și violată și că făcea parte din rândul prostituatelor. O răfuială între clanuri, cel mai probabil, dar Gloria urma să meargă la morgă pentru prima oară în viața ei și avea stomacul ghem. Era împreună cu un coleg ziarist și încerca să-și mascheze emoțiile. Un medic i-a condus în subsolul clădirii și a izbit-o un miros dulceag amestecat cu cel de formol, mirosul morții cosmetizate. Un culoar îmbrăcat în faianță, luminat de neon, unde se aflau și birourile medicilor. Prin ușa deschisă a unei încăperi, a văzut un bărbat îmbrăcat în halat, care mânca dintr-un sandwich și se uita într-un dosar. La câțiva metri mai încolo se afla sala de autopsii.

— Ești nouă, așa-i? Sigur n-o să leșini? Nu că ai fi prima... a spus medicul însoțitor pe un ton sarcastic.

Gloria a dat din cap că *nu*, încerca să se țină tare și respira dozat, ca să nu lase acel miros să-i intre în plămâni. Colegul ei era mai în vârstă, se obișnuise și i-a pus o mână pe umăr, încurajator. Au intrat în sala plină cu mese de piatră, pe câteva se aflau corpuri umane, unele tăiate, altele cu pieptul cusut. Cusătura, realizată brutal, părea un model cubist. Corpurile fuseseră spălate cu un furtun de apă atârnat de una dintre mese, iar picuri roz se prelingeau pe pardoseala din gresie. Gloria a simțit pentru o clipă că o ia amețeala, dar și-a revenit rapid, nu se putea face de râs, ce fel de jurnalist era dacă nu putea să facă față unei asemenea realități, până la urmă? Punea rar întrebări medicului, care nu știa mare lucru în afară de rezultatul autopsiei. După câteva minute, teama se risipise și au ieșit din clădire. A simțit cum cineva o apucă

de braț, era un bărbat cu fața mușcată de vărsat de vânt, lucra ca brancardier.

— Știți că au fost două fete de fapt, pe asta v-au arătat-o vouă. Erau ciuruite, numai în urechi și în nas nu au fost violate, i-a zis el în șoaptă, apoi a râs prosteste.

Gloria a încercat să afle mai multe despre cealaltă femeie, dar brancardierul a spus că nu mai scoate o vorbă, dând de înțeles că vrea bani la schimb. Gloriei nu i se părea corect să plătească, nici nu avea bani de dat. Îi provoca repulsie brancardierul, cu propunerea lui și detaliile despre femeile moarte. Colegul ei a strigat-o spunându-i că se grăbesc, iar ea a coborât treptele fără să mai zică nimic. S-a dus la redacție și a început să scrie articolul, dar se tot gândea la cealaltă victimă și dacă ar fi fost firesc să spună acest lucru fără menționarea sursei. Din păcate, era o singură sursă, nu avea cum să verifice, iar medicii sigur nu i-ar mai fi spus nimic, și așa intraseră printr-o stratagemă la morgă, în mod normal nu aveau ce să caute acolo. Dar asta făcea parte din tertipurile corecte politic ale meseriei, ținea de abilitatea de a-ți face relații. Colegul ei nu auzise convorbirea cu brancardierul, așa că nu avea nici martori. Tocmai când se îndrepta spre biroul șefului redacției ca să-i ceară părerea, cineva i-a spus că îi suna telefonul. Gloria s-a întors la birou, unde își lăsase mobilul, l-a luat și a răspuns. O voce de bărbat i-a zis că o caută în legătură cu cazul crimei despre care scria și a rugat-o să coboare câteva minute în stradă, să discute cu ea. Gloria s-a temut, auzise că erau amestecați oameni periculoși, dar vocea, simțindu-i ezitarea, a asigurat-o că lucrează în poliție.

A coborât pe scări cele trei etaje. Pe trotuar se afla un bărbat în jur de treizeci și ceva de ani, cu părul bogat și

ușor creț, slab și cu ochii negri, sfredelitori. Era îmbrăcat cu un sacou și cu blugi.

— David, s-a prezentat el întinzându-i mâna.

— Gloria, a răspuns ea și a stat în cumpănă o fracțiune de secundă dacă să răspundă gestului, după care și-a întins și ea mâna, într-o strânsoare scurtă și fermă.

— Știu că ai fost azi la morgă în legătură cu cazul ăla. Ce ți-a spus brancardierul? a întrebat-o direct, după ce i-a lăsat palma din mână, ca într-o mișcare cu încetinitorul, cu grijă, în timp ce o țintuia cu privirea.

Gloria a rămas uimită.

— Mă urmărești? Presa e liberă să-și facă treaba! a ripostat revoltată.

— Nu te urmărește nimeni, merg acolo destul de des, ține de meseria mea. Am văzut scena întâmplător, a încercat el să o liniștească.

Gloria l-a privit și ea direct în ochi:

— Vreau să văd legitimația!

— Îmi cer scuze! a spus David și a scos de la piept un fel de card pe care erau trecute numele și niște inițiale.

— E adevărat că au fost două femei?

— Da, nu doar două, a fost un lanț de asasinate, este o reglare de conturi între bande de proxeneți. Lucrăm la asta de ceva vreme.

— De ce m-ați căutat?

— Voiam să te rog ceva. Știu că-ți faci meseria, și eu fac același lucru, dar aș vrea să nu spui nimic despre cea de-a doua victimă.

Gloria a simțit cum se ridică în ea un val de furie.

— Dar e cenzură asta! a protestat revoltată.

— Ar fi cenzură dacă ai ști toată povestea, deții doar unu la sută din informație, și mai e și fără cap și coadă.

Crede-mă, nu-ți cer acest lucru pentru mine, e vorba de ancheta la care lucrăm, situația e mult mai complicată și vizează acțiuni transfrontaliere, ne-ar încurca mult să fie publică și existența celei de-a doua victime.

David vorbea calm, iar Gloria se mira de limbajul lui ales.

— Sigur ești polițist? I-a întrebat ea pe un ton malițios.

— Nu suntem toți chiar așa cum se spune, a răspuns el zâmbind.

Gloria a stat câteva clipe să se gândească, în sine ea se frământa, era un ziarist corect, nu scria nimic fără să verifice și nu se lăsa influențată. Acum ar fi fost pentru prima oară, dar, e adevărat, nu deținea toate datele. David o privea și părea că-i înțelege zbuciumul interior. Însă nu spunea nimic. I-a întins pachetul de țigări, din care s-a servit și el, Gloria a luat o țigară, iar el i-a aprins-o cu bricheta. Flacăra s-a reflectat pentru câteva momente în ochii ei căprui. Și-a dat la o parte părul blond cu șuvițe castanii care-i venise peste față și a suflat fumul pe gură. David aștepta răbdător, asta făcea parte din meseria lui.

— În regulă, a zis ea într-un final.

— Mulțumesc mult, i-a spus David cu recunoștință și răsufând cumva ușurat sau, cel puțin, așa i s-a părut ei.

Și-au urat succes, în fumul țigărilor aproape terminate, apoi ea a urcat în redacție să încheie articolul, fără să-i mai spună nimic șefului ei.

Noaptea a visat urât — cadavre cusute cu sârmă pe piept, care o amenințau și-i cereau să lase morții în pace —, s-a trezit speriată și o vreme a dormit cu lumina aprinsă.

După doi ani, a alergat la locul unde se prăbușise un avion. Câmpul, plin de rămășițe umane și de bucăți de metal, încă fumea.

— Au apucat să curețe, nu văd niciun cadavru, l-a auzit pe un ziarist de la o televiziune vorbind cu operatorul lui.

Avea dreptate, nu se vedeau decât obiecte și bucăți de degete. Era imună după câte văzuse în munca ei, nu mai era fata timorată că trebuia să facă un interviu într-o morgă, important pentru ea era acum să culeagă date din zona în care se prăbușise avionul. S-a uitat în jur și a văzut o casă în depărtare. S-a dus spre ea cu gândul să afle alte lucruri de la localnici, era imposibil să nu fi auzit sau văzut ceva înainte de prăbușire. Orice detaliu putea duce la o nouă poveste. Încerca să fie cât mai discretă, ca nu cumva să se țină după ea vreun coleg ziarist. Era concurență între ei și fiecare ținea la informațiile pe care le obținea. A mimat că merge în altă direcție și a ajuns în spatele casei. S-a uitat ușor peste gard, dar curtea era goală. I-a sărit inima din piept când a auzit o voce în spatele ei:

— Nu e frumos să privești în curțile oamenilor.

Când s-a întors, a scos un strigăt de surpriză: era David, în alt sacou și probabil alți blugi, cu același păr creț și același zâmbet.

— Ia te uită, domnișoara Gloria! Ce plăcere să te reîntâlnesc! Noroc că au trecut doi ani, că iar ziceai că te urmăresc, i-a spus el amuzat.

— De data asta ce mă mai rogi să nu scriu? Că am văzut bucăți de degete pe câmp? s-a interesat ea pe un ton ironic.

— Nu, doar să-ți spun că aici nu găsești pe nimeni, oamenii au fost evacuați, i-a răspuns el serios.

— De ce? a întrebat mirată.

— Exista pericolul să explodeze kerosenul, nu erau des-tule informații, oamenii își riscau viața nevinovați.